

اداره خانی

فلكه بخش بازارى صاحبیل خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل:

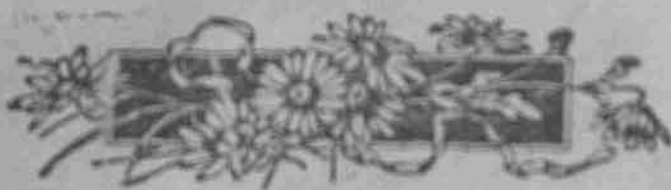
آرستووولوس د. خربستیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμήται γρως. 2.

Τὸ σῆματόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

αβριανή Κυριακή φέρει τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ ἀπ' αὐτὴν μετεδόθη καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἑβδομάδας, αἱ ὁποῖαι εἶναι πρὸ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

Διατί λέγεται τοιοῦτο τρόπος, τὸ εἰξέυρειτε, βέβαια. Ἐπειδὴ πρόκειται ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν νὰ καταργηθῇ ἡ χρησιμοποίησις τοῦ κρέατος ἐπὶ ὅλον τὸ διάστημα μέχρι τοῦ Πάσχα, ἡ ἡμέρα αὐτὴ φανεράννει μὲ τὸ ὄνομα τῆς τὴν ἄρσιν καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὸ κρέας.

Ἄλλως τε, καὶ τὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἡ Ἄποκρεως ἔχει εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἢτοι γερμανιστὶ *Karneval*, γαλλιστὶ *Carneval* καὶ ἰταλιστὶ *Carnevale*, τὸ ἴδιο πράγμα σημαίνουν καὶ παράγονται ἀπὸ τὸ νεολατινικὸν *carne levamen*, τὸ ὁποῖον φανεράννει τὴν ἄρσιν καὶ τὴν ἀποχὴν τοῦ κρέατος.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς κρεοφαγίας, ἀλλὰ, μαζὶ μὲ αὐτὸ, προσετέθησαν εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ πολλὰ ἄλλα χαρικτηριστικά. Αἰφνης, συμπόσια, πότοι, ἄσματα καὶ πολὺ εὐθυμία, κατόπιν δὲ προσετέθη καὶ ἡ προσωπίδοφορία, δηλαδὴ ἡ χρησιμοποίησις προσωπίδων κατὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς παρελάσεις.

Ἄλλὰ ποῖα νὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ ὅλων αὐτῶν; Βεβαίως, ἡ χριστιανικὴ θρησκεία δὲν

διέταξε ποτὲ τοιαῦτα πράγματα. Τὴν χαράν μας τὴν δέλει πνευματικὴν, διότι πνευματικὸν ἀπαιτεῖ καὶ τὸν ἄνθρωπον. Πᾶς, λοιπὸν, συμβαίνει εἰς μίαν καθαρῶς θρησκευτικὴν ἡμέραν νὰ προστεθοῦν ἔθιμα ξένα καὶ ἀσχετα ὅπως διόλου πρὸς τὴν θρησκείαν;

Ἐξάπαντος ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς καὶ ρωμαϊκὸς βίος ἀφῆκε τὰ ἐπεισόδια ἐκεῖνα εἰς τὴν χριστιανικὴν ταύτην ἡμέραν.

Αὐτὸ δὲν εἶναι σπάνιον—καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις παρατηρεῖται τὸ αὐτὸ—οὐδὲ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ κατ' ἄλλον τρόπον, ἀπὸ χριστιανοὶ ἐξέγοντο ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις, οἱ ὁποῖοι πολλὰ ἔθιμα τῆς πρώτης τῶν θρησκειῶν τὰ μετέφερον εἰς τὴν νέαν θρησκείαν, ἡ ὁποῖα, πάλιν, ἀπὸ συγκατάθεσιν καὶ ἀπειθείαν, τὰ ἐδέχθη, χωρὶς, βέβαια, καὶ νὰ τὰ καθαγιάσῃ.

Αἱ Ἄποκρεω, ὅσον ἀφορᾷ τὰς διασκεδάσεις τῶν, τὴν εὐθυμίαν, τὰ συμπόσια, τοὺς πότους καὶ τὴν τρελλὴν παρέλασιν, ὁμοιοῦσιν πάρα πολὺ μὲ τὰς εἰδωλολατρικὰς ἑορτὰς Κρόνια, Βάκχια καὶ Λουπερκάλια, καὶ φαίνεται, ὅτι ἔχουν τὴν καταγωγὴν τῶν ἀπ' ἐκεῖ. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὴν χρῆσιν τῆς προσωπίδος, αὐτὴ ἐχρησιμοποιεῖτο πρῶτα-πρῶτα εἰς τὰ θέατρα ὑπὸ τῶν ἰθσοποιῶν. Ἡ ἀρχαία καλαισθητικὴ δὲν ἐπέτρεπε νὰ γίνωνται εἰς τὸ πρόσωπον μορφασμοί, οἱ ὁποῖοι δὲ τὸ παρεμάρωνον δι' αὐτὸ μετεχειρίζοντο τὰς προσωπίδας, αἱ ὁποῖαι ἀναλόγως παρίστανον τὴν ἐκφρασιν τῆς χαρᾶς ἢ τῆς λύπης.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θέατρον, μετεχειρίζοντο τὰς προσωπίδας καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις, εἰς δημοσίας ἑορτὰς, καθὼς οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν Καλενδῶν καὶ Βοτῶν.

Αὕτη, φαίνεται, νὰ εἶναι ἡ ἀρχαία καταγωγὴ τῶν Ἄποκρεω, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον τὸν χαρακτήρα καὶ ἐμορφώθησαν κυρίως κατὰ τὸν II αἰῶνα. Εἰς τὴν

Ἰταλίαν ἡ Ἄποκρεως ἤρχιζεν ἀπὸ τὰ Θεοφάνεια καὶ παρετείνετο ἕως τὴν καθάραν Τετάρτην ἔπειτα περιωρίσθη εἰς μίαν ἑβδομάδα πρὸ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

Ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν τὸ ἔθιμον μετεφέρθη εἰς ὅλα τὰ καθολικὰ ἔθνη. Ἡ ἐπαλθοῦσα Μεταρρύθμισις ἀπηγόρευσεν ἀσχηρότατα τὰς Ἄποκρεω εἰς τὰς διαμαρτυρομένας χώρας.

Αἱ πλέον ἑνομασται Ἄποκρεω ἑωρτάζοντο ἐν Βενετίᾳ, ὅταν δὲ παρήκμασεν ἡ πόλις αὕτη, αἱ Ἄποκρεω ἑωρτάζοντο μεγαλοπρεπῶς ἐν Ρώμῃ. Εἰς τοὺς χρόνους μας ἡ Κολωνία τῆς Γερμανίας καὶ ἡ Νίκαια τῆς Γαλλίας ἀμιλλῶνται διὰ τὸν τελειότερον ἑορτασμὸν τῶν Ἄποκρεω.

Τὸ τί γίνεται εἰς ἡμᾶς, τὸ ζεῦρετε. Πολλάκις κατὰ τὰς Ἄποκρεω ἐσημειώθησαν φοδερὰ ἔκτροπα ἢ μέθη κυριαρχεῖ μαζὶ μὲ ὅλα τὰ ἀγρία τῆς ἐπακόλουθα καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὑπὸ τὴν ἐπήρειάν τῆς, διαπράττει πράξεις, αἱ ἑποῖαι τὸν καταβάθρουν πολὺ ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν πνευματικὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ εὑρίσκηται. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι καὶ ἡ εὐθυμία καὶ ἡ διασκεδάσις πρέπει νὰ ἔχουν τὰ ὅρια τῶν, διότι, ἐν δὲν εἶναι περιορισμένα καὶ λογικὰ, ἡ στιγμιαία εὐθυμία καταλήγει εἰς μίαν στερεάν θλίψιν καὶ παντοτεινὸν πόνον.

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδομένον ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΡΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
, τὸ ἑξωτερικὸν > > > Φρ. 20

Δι' ἑγγράφαι προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ὡ ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΤΕΝ ΣΑΝ Ἀριθ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΤΟ ΨΑΡΙ

ΤΟ μία πολὺ εὐμορφη ἡμέρα ἢ ἡμέρα ἐκείνη καὶ τὰ παιδιά εἶχαν ἔβγει εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ παίξουν.

Ὁ παπποῦς ἐκάθητο εἰς τὴν μεγάλην πολυθρόναν του καὶ ἐπερίμενε τὰ ἐγγονάκια του νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὸν περιπατὸν των.

Τὰ ἐγγονάκια ὅλα, ἀφοῦ ἔπαιζαν, ἐγύρισαν εἰς τὸν

παπποῦν καὶ περιεκύκλωσαν τὴν πολυθρόνα του.

Κάθε ἓνα ἀπὸ αὐτὰ ἐκρατοῦσε καὶ κάτι, ἓνα κἀποιο λουλούδι, ἄλλο ἓνα κλαδάκι μὲ μικρὰ φύλλα.

Ὁ παπποῦς, ὅταν τὰ εἶδε, τὰ εἶπε :

— Σεῖς, παιδιά μου, ἔβγήκατε διὰ νὰ πάρετε ἥλιο καὶ ζωὴ ἔξω εἰς τὴν ἔσοχὴν διατί ἐκάμπετε ὁμῶς κακόν, διατί ἐσκοτώσατε ;

— Δὲν ἐσκοτώσαμε τίποτε, εἶπε τὸ μεγαλύτερο ἐγγόνι.

— Πῶς ὄχι ; ἐπανέλαβεν ὁ παπποῦς ; τί εἶναι αὐτά, ποῦ κρατεῖτε ; τὰ κλαδιά αὐτὰ εἶναι παιδιά τοῦ δένδρου, τὰ ὅποια θέλουν νὰ ζήσουν, τὰ λουλούδια αὐτὰ θὰ γίνουν καρποὶ σῆς, λοιπόν, ποῦ κόψατε τὰ κλαδιά καὶ ἐμαδήσατε τὰ λουλούδια τοῦ δένδρου, ἐκάμπετε ἓνα μεγάλο κακὸ εἰς τὸ δένδρον καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν σας. Τώρα καθήστε νὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι, ποῦ σᾶς ἐνδιαφέρει.

Καὶ ὁ παπποῦς ἤρχισε νὰ διηγῆται :

Ἦτο ἓνας βασιλεὺς καὶ μία βασίλισσα αὐτοὶ εἶχαν ἓνα καὶ μόνο κοριτσάκι, τὸ ὅποιον ἀγαποῦσαν πάρα πολὺ. Τὸ κοριτσάκι

ὁμῶς τὸ ἔλεγαν Ἐλίτσα καὶ εἶχε κάτι τι μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του : οὔτε ἐγελοῦσεν, οὔτε ἔχαιρε.

Τὸ παλάτι τοῦ βασιλέως ἦτο ὠραῖο καὶ μεγαλοπρεπές, εἶχεν ἓνα θαυμάσιον κήπον καὶ μέσα εἰς τὸν κήπον μιὰ πολὺ εὐμορφη λίμνη. Εἰς τὴν λίμνην αὐτὴν ἔπαιζαν χαροπὰ διάφορα ψάρια.

Κοντὰ εἰς τὴν λίμνην αὐτὴν κατέβαιναν ἀπὸ τὸ παλάτι ὁ βασιλεὺς, ἡ βασίλισσα καὶ ἡ κόρη των, μὰ, ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιά ἐγελοῦσαν, ἔπαιζαν καὶ εὐχαριστοῦντο ἀπὸ τὰ παιγνίδια τῶν ψαριῶν, μόνη ἡ Ἐλίτσα ἔμενε σιωπηλὴ καὶ στενοχωρημένη.

— Θεέ μου, τί θὰ γίνῃ ἡ κόρη μας ! πόσον εἶμαι λυπημένος ! ὦ ! ἂν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἔκαμνε τὴν κόρην μας νὰ γελάσῃ καὶ νὰ χαρῆ, θὰ τὸν ἔκαμνα παιδί μου καὶ θὰ τὸν ἔδωκα τὰ μισὰ πλοῦτή μου !

Μέσα εἰς τὴν λίμνην ἐκείνην εὗρισκετο ἓνα μεγάλο χρυσὸ ψάρι, τὸ ὅποιον τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπερνοῦσε κοντὰ. Ἦκουσε τὰ λόγια τοῦ βασιλέως καὶ ἀμέσως ἐνέντωσε τὰ μάτια του, ἀνοῖξε τὸ στόμα του ὡσάν νὰ ἔλεγε :

— Σᾶς καταλαβαίνω, σᾶς καταλαβαίνω !

Καὶ ἔπειτα ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὸ νερό.

Ἡ κόρη κάθε ἡμέρα κατέβαινε εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐμοίραζε τὸ ψωμί της εἰς τὰ ψάρια της ; τὸ μεγάλο ψάρι τὴν ἐπλησίαζε καὶ ἔμενε πάντα κοντὰ της, ἀνέβαινε εἰς τὴν ὄψιν τοῦ νεροῦ καὶ ἐκαὶ ἤρχιζε νὰ κάμνη διάφορα παιγνίδια.

Ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ μεταξὺ ἔφερεν εἰς τὸ παλάτι ἓνα γελωτοποιόν, διὰ νὰ κόμῃ αὐτὸς τὴν κόρην του νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Τὸ μεγάλο ψάρι ἐν τούτοις, ἐξακολουθοῦσε νὰ κάμνη τὰ παιγνίδια του. Ἐπαιρνε νερὸ καὶ τὸ ἐφυσοῦσε δυνατὰ ὡς πίδακα, ἀνοῖγε ὑπερβολικὰ τὰ μάτια του, ἐκυνηγοῦσεν ἄλλα ψάρια καὶ μίαν ἡμέραν μάλιστα ἐτόλμησε νὰ κρεμασθῆ ἀπὸ τὰ ξανθὰ μαλλιά της κόρης.

Τέλος, μὲ τὰ πολλὰ, ἡ κόρη, ποῦ ἄρεζε νὰ βλέπῃ τὸ ψάρι, ὅταν εἶδεν, ἐπὶ τέλους, τὰ κωμικά του παιγνίδια, ἄρχισε νὰ χαμογελᾶ καὶ ἔπειτα νὰ γελᾶ, καὶ νὰ γελᾶ τόσον, ὥστε τῆς ἦλθαν δάκρυα. Τὰ δάκρυα τῆς κόρης ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὸ ψάρι καὶ ἐγιναν χρυσῆς σφαῖρας, τῆς σφαῖρας δὲ αὐτῆς τὸ ψάρι ἔπαιζεν ἐπάνω του.

Ἡ χαρὰ τῆς Ἐλίτσας πλέον δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῆ, τὰ γέλια της ἤρριπύθησαν εἰς τὸ παλάτι καὶ ἀμέσως ἔτρεξαν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα της νὰ ἴδωσιν τί συμβαίνει.

Εἶδαν τὴν κόρην των νὰ γελᾶ εἰς τὴν ἄκρην τῆς λίμνης καὶ τὸ μεγάλο ψάρι νὰ παίζῃ μὲ τῆς χρυσῆς σφαῖρας, ποῦ ἐγιναν ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς κόρης.

Οἱ βασιλεῖς τότε ἐνόησαν, ὅτι τὸ ψάρι ἔκαμνε τὴν κόρην των νὰ γελάσῃ. Καὶ τοῦ εἶπαν :

— Σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ, καλὸ μας ψάρι, διότι ἔκαμνε αὐτὴν τὴν εὐεργεσίαν εἰς τὴν κόρην μας ; τί θέλεις τώρα νὰ σοῦ κάμωμεν ;

Ἄλλὰ τὸ ψάρι, ἐνῶ ἀκόμῃ ὁμιλοῦσεν ὁ βασιλεὺς, σιγὰ-σιγὰ ἀλλάξε δὲν, τὸ δέμα του ἐγίνετο μιὰ ὠραία πανοπλία, τὰ κτερὰ χέρια, τὸ πρόσωπό του εὐμορφο πρόσωπο.

— Ἐγὼ πρέπει νὰ εὐχαριστήσω σᾶς καὶ τὴν κόρην σας, ποῦ μὲ ἔσωσεν ἀπὸ τὴν σκληρὰν τιμωρίαν. Ἐγὼ ἤμουν πριγκιπόπουλο, πλούσιον καὶ δυνατό, εἶχα πολλὰ γάρδια στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου, μὰ εἶχα ἓνα ἐλάττωμα : ἔκοπτα κάθε ἄνθος, ποῦ ἔβλεπα, καὶ ἔτσι κατέστρεφα τὰ λουλούδια καὶ ἐγύμωννα τὰ δένδρα. Τότε μιὰ μάγισσα, ἡ μάγισσα, ποῦ προστατεύει τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ, μὲ κατηράσθη νὰ γίνω ψάρι καὶ δὲν θὰ ἐγλύτωνα ἀπὸ αὐτὴν τὴν τιμωρίαν μου, ἂν δὲν κατώρθωνα νὰ μεταβάλω τὰ δάκρυα τῆς θλίψεως εἰς δάκρυα χαρᾶς. Ἐσωσα, λοιπόν, τὴν κόρην σας, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔσώθην ἀπὸ τὴν τιμωρίαν μου.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ παπποῦς καὶ ἐσιώπησε ; τὰ ἐγγονάκια τότε ἐφώνησαν ὅλα μαζί :

— Ἀγαπητέ μας παπποῦ, καὶ ἡμεῖς θὰ ἀγαποῦμε τὰ ἄνθη καὶ δὲν θὰ καταστρέφουμε τὰ δένδρα.

— Θὰ ἔχετε τότε τὴν εὐχὴν μου, εἶπεν ὁ γέρον καὶ ἐχαίδευσεν τὰ καλὰ του ἐγγόνια.

(Διασκευῆ)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΛΙΑΙΝΟΣ

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Γιατί βιάσθηκες ν' ἀνθήσῃς,
μυγδαλιά λευκοντυμένη ;
δὲν κεντῆς πάς ὄλ' ἢ φύσει
εἶναι γέρω παρωμένη ;
Δὲν χορτάρισε τὸ χῶμα,
δὲν προοίτισαν οἱ βράχοι,
κ' εἶναι χιονισμέν' ἀκόμα
τῶν ψηλῶν βουνῶν ἡ ἔρηξι.
Παγερὸ φρεσὶ τ' ἀγέρι
καὶ σκορπιζοῦ ἀνατριχίλα
δὲν ἐχλάρωσεν ἡ φύσις,
δὲν ἐπρόβαιαν τὰ φύλλα.
Δὲν φοβᾶσαι μὴ γερῆσῃ
μὰ καινούργια παγωνιά
τὸν ἀνθὸ σου νὰ θιγῆσῃ
καὶ νὰ κάψῃ μ' ἀπονοῆ ;

Κ' εἰπ' ἐπίτηδ' : — Δὲς ἀδέθια,
μὰ κ' ἐγὼ δὲν θρηνηθῶ
πάς μ' αὐτὴ μου τὴ συνήθεια
τρέχω κίνδυνον μεγάλο.
Ὅμως ἔπρεπε νὰ δώσω
θάρος καὶ σὺ δένδρα τ' ἄλλα,
γι' αὐτὸ βιάσθηκα ν' ἀπλώσω
τ' ἀνθὸν μου λευκὸν ὡς γάλα.
Κι' ἂν ὁ πάγος τὰ μαρᾶνῃ,
κι' ἂν ἡ λέσσα τοῦ βορρᾶ
τὰ σκορπίσῃ ἀγνὰ, μὴ φθάσῃ
πάς ὁ ἀρσὴ κολοκαριὰ.

Ἔτσι πάντα καὶ σὴ μάχη
πρέπει κἀποιοσὶς πρῶτος τῶν
ἐθουσιασμῶν καὶ θάρρος
κι' ἂν τὸν κόρη αὐτὸν ὁ Χάρος,
ὁμῶς τότε κι' οἱ ἄλλοι
θαρραλὰ θὰ πολεμήσων
καὶ ὁ ἀναθορᾶσων πάλι
καὶ τὴ νίκη θὰ κερδίσων.

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 123)

— Ἐλα γρήγορα νὰ ἴδῃς τὸν Κουστάρ, ἐφώναξεν ὁ Ἰδερσον.

— Πειὸ γρήγορα, πειὸ γρήγορα, θὰ μὰς ξεφύγῃ, ἐπανελάμβανεν ὁ Ζαγκίν.

— Φθάνει, φθάνει! φοβοῦμαι, ἐφώναξεν ὁ Κουστάρ μὲ χειρονομίας ἀπελπισίας.

— Κοῦ! κοῦ! ἐκραύγαζεν ὁ Δόλ, ὁ ὁποῖος εἶχε λάθει μέρος μὲ τὸν ὄμιλον τοῦ Κουστάρ, διὰ νὰ ἀνασύρουν τὴν μάζαν, ποῦ εἶχαν φεαρεύσει.

Ἡ μάζα ἦτο μία παλωρία χελώνη, ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας εὕρσκει τις πολὺ συνήθως κοιμισμένας ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Μάτην τὰ παιδιὰ, ἀφοῦ ἐπέρασαν ἕνα σχοινί γύρω εἰς τὸν λαιμόν, προσπαθοῦσαν νὰ τραβήξουν τὸ ζῖον. Ἡ χελώνη ὅμως ἐξηκολούθει νὰ ἀνθίσταται· δι' αὐτὸ καὶ τὰ παιδιὰ ἐξηκολούθουν νὰ φωνάζουν εἰς τὸν Κουστάρ:

— Βάστα καλά, βάστα καλά.

— Καὶ κότταζε τὸ ἄλογό σου νὰ μὴ σοῦ ἀφηνιάσῃ, εἶπε μὲ δυνατὴν φωνὴν ὁ Σερβὴς.

Ὁ Μπριάν δὲν ἐκρατήθη ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ γαλάσῃ, διότι ἔβλεπεν, ὅτι δὲν ὤψηρχε κίνδυνος. Ἐν τούτοις, ἐκεῖνο, ποῦ ἦτο ἐπάνω καὶ ἐπέιγον, ἦτο νὰ κατορθώσουν νὰ καταβάλλουν τὸ ζῖον καὶ μάλιστα νὰ τὸ φονεύσουν, πρὶν εἰσπορεύσῃ αὐτὸ νὰ βοηθῆθῃ πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὰ περιστρίψα, τὰ ὁποία ὁ Γόρδων καὶ ὁ Μπριάν εἶχον πάρει, δταν ἐφυγαν ἀπὸ τὸ πλοῖον, δὲν ἤμποροῦσαν νὰ χρῆσιμεύσουν, διότι τὸ κέλυφος τῆς χελώνης δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ περάσῃ ἢ σφαιρα τοῦ περιστρίψου.

— Ἐνὸς τρόπος μὰς μένει, εἶπεν ὁ Γόρδων, νὰ ἀναποδογυρίσωμεν τὸ ζῖον.

— Καὶ πῶς; ἐπανελάβεν ὁ Σερβὴς· αὐτὸ τὸ ζῖον ζηγίζει τοῦλάχιστον τριακόσια κίλα καὶ δὲν θὰ εἰσπορεύσωμεν ποτέ...

— Μὰς χρειάζονται τὰ καμάκια, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν.

Καί, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Μόκο, ἔτρεξε πρὸς τὸ Σλοῦγκι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ χελώνη εὕρσκειτο τριάντα βήματα μακρὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, εὐτυχῶς δὲ ὁ Μπριάν καὶ ὁ Μόκο ἐπίστρεψαν ἐγκαίρως.

Δύο τότε καμάκια ἐκοιμήθησαν κάτω ἀπὸ τὸ στήθος τῆς χελώνης καὶ μὲ πολὺν κόπον κατέρθωναν νὰ τὴν ἀναποδογυρίσουν.

Εὐθὺς ἀμέσως ὁ Μπριάν ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ ζῖον εἰς τὸ κεφάλι, τὸσον ἐπιτυχημένα, ὥστε εὐθὺς παρέλυθεν αὐτό.

— Λοιπὸν, Κουστάρ, ἤσπλησεν ὁ Μπριάν, φοβέσαι ἀκόμη αὐτὸ τὸ θηρίον;

— Ὅχι, ὄχι, Μπριάν, ἀφοῦ τώρα σκοτώθηκε.

— Πολὺ καλά! ἐφώναξεν ὁ Σερβὴς· στοιχηματίζω, ἐν τούτοις, ὅτι δὲν θὰ ἐτολμοῦσαις νὰ τὸ φάγῃς.

— Μπᾶ! ὥστε αὐτὸ τρώγεται;

— Βεβαίωτα!

— Τότε θὰ φάγω, ἂν εἶναι καλόν, ἐπανελάβεν ὁ Κουστάρ, προετοιμαζόμενος καὶ κτυπῶν τὰ χεῖλη μὲ ἀπόλαυσιν.

— Εἶναι πολὺ εὐμορφο φαγητό, ἀπήντησεν ὁ Μόκο, ὅστις μάλιστα διεβεβαίωσεν, ὅτι τὸ κρέας τῆς χελώνης εἶναι πολὺ λεπτὸν καὶ τρυφερόν.

Ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μεταφέρουν τὸν ὄγκον ἐκεῖνον ἕως εἰς τὸ πλοῖον, ἔπρεπε νὰ τὸν κόψουν καὶ νὰ τὸν διαμελίσουν ἐπὶ τόπου.

Αὐτὸ δὲν ἦτο, βέβαια, εὐχάριστον, μὰ οἱ μικροὶ ναυαγοὶ ἤρχισαν νὰ ἐκτελοῦν καὶ νὰ συμμορφώνωνται πρὸς ὅλας τὰς ἀνάγκας.

Τὸ δυσκολώτερον ἀπὸ ὅλα ἦτο νὰ σπάσουν τὸ κέλυφος, τοῦ ὁποίου ἡ σκληρότης ἤμποροῦσε νὰ ἀντιστῇ καὶ εἰς πέλκευ. Τὸ κατέρθωσεν, ἐν τούτοις, ἐμπήξαντες ἐν σιδηρὸν εἰς τὰ ἐνώματα τῶν πλακῶν. Ἐπειτα τὸ κρέας, ἀφοῦ ἐκόπη εἰς τεμάχια, μεταφέρθη εἰς τὸ Σλοῦγκι.

Τὴν ἴδιαν ἡμέραν οἱ ἐβεβαίωσαν, ὅτι τὸ ζουμί τῆς χελώνης ἦτο ἐξαιρετικὸν καὶ τὸ κρέας τῆς νοστιμώτατόν. Τὴν ἴδιαν γνῶμην εἶχε καὶ ὁ Φάν, ὁ ὁποῖος εἶχε πάντοτε καλὸ γούστο εἰς τὰ φαγητά.

Ἡ χελώνη ἐκεῖνη εἶχε προσφέρει περισσότερας ἀπὸ πενήντα λίτρας κρέατος. Αὐτὸ ἦτο πολὺ σπουδαῖον, διότι ἔβλεπε μεγάλην οἰκονομίαν εἰς τὰς κονίβρας τοῦ πλοίου.

Ὁ Μάρτιος ἐτελείωσεν μὲ τὰς συνθήκας αὐτάς. Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀπὸ τοῦ ναυαγίου δηλαδὴ τοῦ Σλοῦγκι, κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ εἶχαν ἐργασθῆ ὥστε ἤμποροῦσε περισσότερον, διὰ νὰ κατορθωθῆ νὰ ἐξοικονομήσουν τροφὰς διὰ μακροτέραν ὅσον τὸ δυνατόν διαμονὴν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην.

Ἐμενε μόνον, πρὶν εἰθῆ ὁ χειμὼν, νὰ λύσουν ὀριστικῶς τὸ ζήτημα, ἂν ἡ χώρα ἦτο νήσος ἢ ἡπειρος.

Τὴν πρώτην Ἀπριλίου παρατήρησαν τὰ παιδιὰ, ὅτι ὁ καιρὸς καλλιεφεύει, τὸ βαρόμετρον ἀνέβαινε σιγά-σιγά καὶ ἐν γένει ὁ οὐρανὸς ἐγίνετο πειὸ αἶθριος. Αἱ περιστάσεις, λοιπὸν, θὰ ἐπέτρεπον τὴν ἐκδρομὴν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας.

Οἱ μεγάλοι ἐμίλησαν περὶ αὐτῆς καί, μετὰ μακρὰν συζήτησιν, ἤρχισαν προετοιμασίαι διὰ τὴν ἐκδρομὴν ἐκείνην τὴν σπουδαίαν, τῆς ὁποίας ὅλοι ὁμολογοῦσαν τὴν σπουδαιότητά.

— Φρονῶ, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, ὅτι δὲν μὰς ἐμποδίζει τίποτε νὰ κάμωμεν τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν καὶ αὔριον τὸ πρωῖ.

— Τίποτε, βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν, καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ δοκιμάσωμε.

— Ἐσχημίσωσα, εἶπεν ὁ Γόρδων, ὅτι ἡ γραμμὴ ἐκείνη τοῦ νεροῦ, ποῦ εἶδες πρὸς ἀνατολάς, ἀπέχει ἕξ ἢ ἑπτὰ μίλια ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριον.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ παραλία εἶναι καμπύλη, πολὺ πι-

θανὸν ἢ ἀπόστασις νὰ εἶναι πολὺ πειὸ μικρὰ ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου εἶναι τὸ Σλοῦγκι.

— Τότε θὰ μὰς χρειασθοῦν περὶκου εἰκοσιτέσσαρες ὄρες.

— Μάλιστα, αὐτὸ ὑπολογίζω καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Γόρδων, ἂν θὰ εἰσπορεύσωμεν νὰ βαδίσωμεν κατ' εὐθείαν πρὸς ἀνατολάς. Ἀλλὰ θὰ εὐρωμεν, ἀρά γε, κάποιο πέρασμα ἀνὰ μέσον τοῦ δάσου;

— ὦ! αὐτὴ ἡ δυσκολία δὲν θὰ μὰς σταματήσῃ τὸν δρόμον, παρετήρησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν ἐν τούτοις, ὑπάρχουν ἄλλα ἐμπόδια, τὰ ὁποία θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μὰς ἐμποδίσουν· αἶφνης, ἕνας ποταμὸς, κάποιο ἔλος... Δι' αὐτὸ θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ πάρωμεν μαζὶ μὰς τροφίμα διὰ περισσότερας ἡμέρας.

— Καὶ πολεμεφόδια, συνεπλήρωσεν ὁ Βίλκοξ.

— Χωρὶς ἄλλο, ἐπανελάβεν ὁ Μπριάν, καὶ πρέπει μάλιστα νὰ συμφωνήσωμεν, ὅπως, ἂν δὲν εἰσπορεύσωμεν νὰ γυρίσωμεν ἐντὸς τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὡρῶν, μὴ ἀνησυχῆσῃ κανεὶς, Γόρδων.

Ἡ ἀνησυχία δὲν εἰσπορεῖ νὰ λείψῃ· ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ζήτημα, ἀφοῦ ἡ ἐκδρομὴ ἀπεφασίσθη· ἄλλως τε, δὲν πιστεύω μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ἐκδρομῆς αὐτῆς νὰ εἶναι νὰ ἴδῃτε, ἂν ὑπάρχῃ θάλασσα πρὸς ἀνατολάς ἢ ὄχι. Ἀπὸ τὸ μέρος μὰς αὐτὸ δὲν ἠδραμεν ἕως τώρα κανένα σπήλαιον κατάλληλον νὰ μὰς σταγάσῃ, δταν θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἀφήσωμεν τὸ Σλοῦγκι καὶ νὰ μεταφέρωμεν τὴν διαμονὴν μὰς εἰς ἕνα καλύτερον μέρος, προεταγευμένον ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὴν βροχὴν. Δὲν μοῦ φαίνεται, ὅτι θὰ εἶναι δυνατόν νὰ περάσωμεν εἰς τὴν παραλίαν αὐτὴν τὸν χειμῶνα.

— Ἐχεῖς δίκαιον, Γόρδων, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν· βεβαίως, θὰ ζητήσωμεν κάποιο μέρος κατάλληλον διὰ νὰ ἐγκατασταθῶμεν.

— Ἐκτὸς ἂν ἀποδειχθῇ, ὅτι θὰ εἰσπορεύσωμεν νὰ ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν θέλουν νὰ μὰς παραστήσουν γιὰ νησί, παρατήρησεν ὁ Δόνιφαν, ἐπαναρχόμενος εἰς τὴν πρώτην ἰδέαν του.

— Σύμφωναι, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων. Λοιπὸν, ἔτοιμοι δι' αὔριον τὸ πρωῖ!

Αἱ προετοιμασίαι δὲν ἤργησαν νὰ τελειώσουν. Τεσσάρων ἡμερῶν τροφαὶ ἐτέθησαν εἰς σάκκουσ, ἀπίσης ἐτοιμάσθησαν τέσσαρα τυφέκια, τέσσαρα περιστρίψα, δύο μικροὶ πελέκει, μία πυξὶς τῆς τσίπης, δυνατόν τηλεσκόπιον, μὲ τὸ ὅποιον θὰ κατέρθωναν νὰ ἴθουν εἰς ἀπόστασιν τριῶν καὶ τεσσάρων μιλίων. Ἐπειτα ἐπῆραν μερικὰ ἐργαλεῖα τῆς τσίπης, ὅσα θὰ ἦσαν ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐκδρομὴν.

Ὁ Γόρδων ἐφώνει, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶναι μαζὶ μὲ τὸν Μπριάν καὶ τὸν Δόνιφαν διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, ἀλλὰ τῷ ἐφάνη φρονιμώτερον νὰ μείνῃ εἰς τὸ Σλοῦγκι, διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τοὺς μικροὺς.

Δι' αὐτὸ ἐπῆρην ἰδιαιτέρως τὸν Μπριάν καὶ τοῦ ἐζήτησε τὴν ὑπόσχεσίν του, ὅτι θὰ ἀπέφυγε κάθε φιλονεικίαν μὲ τὸν Δόνιφαν.

Christlan von Bomhard

ΠΑΡΘΕΝΙΑ ΗΡ ΜΥΘΟΙΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΑΙ ΔΥΟ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σιλενκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΦΙΛΕΙ ΣΑΥΤΟΝ

Μυριάκις ἐξυμνήθη ἡ ἀξία τῆς φιλίας· καὶ δικαίως. Ἄλλὰ περὶ τῆς φιλίας, ἣτις εὐρίσκειται ἐγγύτατα τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ τις καὶ εὖρη, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀπόκτησις δὲν εἶναι ἐπουσιῶδες ἀγαθόν, ἀλλ' ἀπαραίτητον πρὸς εὐδαιμονίαν, περὶ ταύτης σπανίως γίνεται λόγος. Ἐννοῶ τὴν συμφιλίωσιν ἐκάστου πρὸς ἑαυτόν.

Θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι αὕτη εἶναι τόσο φυσικὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε εἶναι περιττὸν νὰ θέλῃ τις, ὡπως συστήσῃ αὐτήν. Τούναντίον μάλιστα· πρέπει ἐπιμόνως ν' ἀποτρέπωνται οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς αὐτοφιλίας. Ἄλλὰ μὴ λησμόνει τὴν διάκρισιν. Φιλία πρὸς ἑαυτόν δὲν εἶναι οὔτε αὐταρξία, οὔτε ματαιότης, οὔτε ὑψηλοφροσύνη, ἀλλ' ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν ἕκαστος ὀφείλει νὰ ἀισθάνεται δι' ἑαυτόν, ἢ αὐταγάπη, ἣτις εἶναι ὁ καρπὸς ἐσωτερικῆς ἁρμονίας καὶ, συγχρόνως, βαθυτέρας αὐτογνωσίας. Μάταιοι εἶναι πολλοί, ἰδιοτελεῖς πλείστοι, ἀλλ' ἠὺχαριστοί ἐξ ἑαυτῶν καὶ φίλοι πρὸς ἑαυτούς μόνοι οἱ εὐγενέστατοι. Ὁ σκόληξ ὑποσκάπτει συνήθως τὰ ἔσω ἐκείνου, ὅστις ἐκτιμᾶται μεγάλως. Καὶ τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς βασανίζει πολλάκις ἡ συναίσθησις τῆς ἀσημιότητος, τῆς μηδαμινότητος, τῆς ἐλαττωματικότητος ἑαυτῶν. Αὗται λέγουσι σιωπηλῶς πρὸς ἑαυτάς:

— Πόσον ἐλαεινὸν καὶ ἀθλιὸν πλάσμα εἶσαι, πόσον μηδαμινὴ εἶναι ἡ ζωὴ σου!

Διὰ τοῦτο πρὸς τὴν μεθ' ἑαυτοῦ συμφιλίωσιν ἀπαιτεῖται πρὸ παντός ὑψηλὴ ἰδέα περὶ τοῦ τίς ὁ ἐνδόμιχος πυρὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τίς ὁ προσορισμὸς αὐτοῦ. Περὶ τούτου πολλάκις καὶ ἐν διαφόροις σημείοις τῶν σελίδων τούτων ἐγένετο λόγος.

Ἄλλ' εἴτι πρὸς εἰς πᾶσαν φίλιαν ἀπαιτεῖται συχνὴ καὶ ἐμπιστευτικὴ ἐπαφὴ καὶ ἀναστροφή. Θέλεις ἐπομένως νὰ γίνῃς φίλος σουτοῦ; ἀναστρέψου μεθ' ἑαυτοῦ. Οὔτε διαρκῆς διασκέδασις μετὰ τοῦ ἔξω κόσμου, οὔτε συνεχῆς ἐργασία καὶ σπουδὴ. Ἄλλὰ μετὰ τῶν δύο ὄρισον ὥραν τινὰ σιωπηλὴν, καθ' ἣν εἰσδύεις εἰς σεαυτὸν καὶ ἐρωτᾷς:

— Αἶ, γείτον! πῶς ἔχεις; ἔχουσι καλῶς τὰ πάντα;

Ἄλλὰ, διὰ νὰ μὴ πετῶσι καὶ παραπλανῶνται αἱ σκέψεις εἶναι πολὺ χρήσιμον, ἂν ἀναπτύσσωνται καὶ διατηρῶνται διὰ τῆς γραφῆς. Πόσον εἶναι ἀξιόμιμητα τὰ τοῦ Μάρκου Ἀβδηλίου «Πρὸς ἑαυτόν»! Ἄλλ' αἱ αὐτοπαρατηρήσεις αὗται δὲν πρέπει, ὡς συμβαίνει πολλάκις εἰς τὰ ἡμερολόγια, νὰ εἶναι βασανιστικαὶ μικρολογίαι, αὐτοκατηγορίαι καὶ ἰερομιάδες, ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ ἀσχολῶνται περὶ τοῦ θεῖου καὶ αἰώνιου τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ παραμόνημον ἐν τῇ σχέσει αὐτῆς.

Ὅταν ἤμην παιδίον ἀκόμη, ἐθαύμαζον μεγάλως τὴν σοφίαν τῶν διδασκάλων μου καὶ ἐξήλενα πολὺ τοὺς ἐξακουσμένους ἐκείνους συγγραφεῖς καὶ σοφοὺς, διὰ τοὺς ὁποίους ἐτύχαινε ν' ἀκούσω νὰ γίνεται λόγος. Ὅνειρόν μου ἦτο νὰ γείνω καὶ ἐγὼ σοφός, νὰ γείνω καὶ ἐγὼ ἐξακουσμένος, ὡσάν ἐκείνους, καὶ νὰ εἰμπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ λέγω καὶ νὰ γράφω σοφὰ καὶ ὠραῖα πράγματα.

Ἐνῶ δὲ μίαν θερινὴν μεσημβρίαν ἐκατήμην συλλογισμένος, καὶ μετὰ τὴν φαντασίαν μου ἐπλάττον ὠραῖα ὄνειρα καὶ μαγικοὺς κόσμους, ἔξαφνα βλέπω καὶ παρουσιάζονται ἀντικρὺ μου δύο ὠραῖαι, ὑψηλαὶ καὶ λευκοφόροι γυναῖκες, ὁμοιάζουσαι πολὺ μετὰ τὰ ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων γυναικῶν.

— Παιδί μου, μοῦ λέγει ἡ μεγαλειτέρα ἐκ τῶν δύο, σὺν θελήσει νὰ με ἀκολουθήσῃς, ἐγὼ δὲ σὲ γνωρίσω μετὰ τὸν Ὀμήρον καὶ μετὰ τὸν Πλάτωνα, μετὰ τὸν Ξενοφῶντα καὶ μετὰ τὸν Δημοσθένην, μετὰ τοὺς μεγάλους σοφοὺς καὶ τοὺς ποιητάς, μετὰ τοὺς ἐξόχους συγγραφεῖς καὶ διδασκάλους, μετὰ τοὺς ἀγίους Πατέρας καὶ ρήτορας τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὰ σοφὰ πνεύματα τῆς Ἐσπερίας Εὐρώπης καὶ, τέλος, μετὰ πᾶσαν ὑπέροχον διάνοιαν, τῆς ὁποίας τὰ συγγράματα ἐθαυμάσθησαν καὶ θαυμάζονται. Θὰ ἀκούσῃς τὰς σοφὰς διδασκαλίας των, θὰ θαυμάσῃς ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἔξοχον μεγαλοφυίαν των, ἐμπνεόμενος καὶ φωτιζόμενος, θὰ δυνηθῇς ἡμέραν τινὰ νὰ τοὺς μιμηθῇς καὶ σὺ.

Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ ἤμην ἐκκλητικὸς ἐκ τῆς θελτικότητος καὶ τῆς γοητείας τῶν λόγων τῆς λευκοφόρου γυναικὸς, ἐκείνη, διὰ νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ, μοῦ προσέειπεν:

— Ἐάν θελήσῃς νὰ με ἀκολουθήσῃς, θὰ εὖρης εἰς ἐμὲ τὴν καλλιτέραν σου φίλην καὶ ὀδηγόν, ὡς εἶχεν ὁ Τηλέμαχος τὴν Ἀθηναῖαν.

— Ἄλλὰ ποία εἶσαι, λοιπόν, σύ; ἠρώτησα, ἐπὶ τέλους, ἀναθαρρήσας ὀλίγον.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μελέτη καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἢ Ἀνάγνωσις, ὑπέλαβεν ἡ γυνὴ· εἰμεθα δὲ γνωσταὶ καὶ αἱ δύο, καταστήσασαι πλείστους εὐτυχεῖς καὶ εὐδαιμόνας, καθότι, ὄχι μόνον τὸ πνεῦμα φωτιζόμεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καρδίαν ἐπιδρώμεν καὶ τὴν ζωὴν διευκολύνομεν καὶ τὰς θλίψεις παραμυθούμεν, καὶ εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν ὀδηγοῦμεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς λευκοφόρου γυναικὸς μοῦ ἐφάνησαν ὠραῖοι καὶ ἀληθινοί, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀπετόλμησα δευλῶς νὰ τὴν ἐρωτήσω:

— Ἄλλὰ τί πρέπει νὰ κάμω, λοιπόν, διὰ νὰ σὰς ἀκολουθήσω;

— Νὰ μελετᾷς τὰ μαθήματά σου τώρα, μοι εἶπεν· ἀλλὰ, πλὴν τούτων, ἀντὶ νὰ χάνῃς τὸν καιρὸν σου τὸν ἄλλον εἰς παιγνίδια, ν' ἀναγινώσκῃς ἀκόμη ὠραῖα καὶ διδακτικὰ βιβλία καὶ ν' ἀρχίσῃς ἀπὸ τώρα νὰ κάμῃς βιβλιοθήκην, εἰς τὴν ὁποίαν κένεν βιβλίον νὰ μὴ θέτῃς, χωρὶς προτίητα νὰ τὸ μελετήσῃς, ἢ, τοῦλάχιστον, νὰ τὸ ἀναγνώσῃς. Ἐπειτα, ὅταν μεγαλώσῃς καὶ ἔχῃς ὄλον τὸν

καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν σου, νὰ γείνης ἕνας ἀληθινὸς φιλόβιβλος καὶ φιλαναγνώστης. Καὶ εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν ποτὲ νὰ μὴ λησμονήσῃς, οὐδ' ἐπὶ μίαν ἡμέραν, τὴν φίλην σου Μελέτην καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἀνάγνωσιν.

Καὶ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἀμφότεραι ἐξηφανίσθησαν.

Πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, δύναμαι δὲ νὰ καυχηθῶ, ὅτι ἠκολούθησα πιστῶς τὴν συμβουλήν τῆς λευκοφόρου γυναικὸς καί, εὐτυχῶς δι' ἐμὲ, δὲν μετανῶ διὰ τοῦτο· θεωρῶ τὰς δύο ταύτας ἀδελφὰς ὡς τὰς καλλιτέρας τῆς ζωῆς μου συντρόφους καὶ ὀδηγούς.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΣ

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Ποῖος δίδει τὴν δύναμιν εἰς τὸν ἀτμὸν;

Ἐπὶ τῆς ἐρώσεως αὐτῆς, ἡ ἀδελφὴ μου ἀπεκρίθη· Ἐπιμένει ἡ ἀρχαία γνώμη, ὅτι ὁ ἀτμὸς εἶναι ἡ δύναμις. Ὁ ἀτμὸς καὶ ἡ ἰσχύς του μᾶς δίδει ἕν ζωηρὸν παράδειγμα τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

Ἐσῦρτε ὅλοι πόσον δυνατὸς εἶναι ὁ ἀτμὸς· κινεῖ ἐργοστάσια, μηχανάς, σιδηροδρόμους, πλοῖα, κένεν βάρος δὲν εἶναι μέγα καὶ ἀκίνητον δι' αὐτὸν καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ ἀτμὸς ὁ πανίσχυρος ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἔνωσιν πολῶν μικροσκοπικῶν δυνάμεων.

Ὅταν λέγωμεν ἀτμὸν, ἐννοοῦμεν τὸν ἀτμὸν, τὸν ὁποῖον παράγει τὸ νερὸ, ποῦ βράζει. Ἡ δύναμις τοῦ ἀτμοῦ αὐτοῦ ὀφείλεται εἰς μικρότατα μόρια νεροῦ ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ ἀποτελεῖται. Κάθε ἕν ἀπὸ τὰ μόρια αὐτὰ περὶ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, διότι προσπαθεῖ νὰ ἀπελευθερωθῇ καὶ κατ' αὐτὸν τρόπον κτυπεῖ ὀρμητικὰ τὰ τοιχώματα τῶν μερῶν, εἰς τὰ ὁποῖα περιελίσσεται.

Ἡ δύναμις κάθε ἐνὸς ἀπὸ τὰ μόρια ἐκείνα εἶναι ἐλαχίστη, διότι καὶ τὸ ποσὸν τῆς ὕλης, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει κάθε μόριον, εἶναι πολὺ μικρὸν. Ἄν ἔχετε ἕνα μικροῦτσικο σφυρίκι, θὰ σὰς ἦτο τελείως ἀδύνατον νὰ καρφώσετε μετὰ αὐτὸ ἕνα καρφί, ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν ἀτμὸν ὑπάρχουν ἑκατομμύρια μικρὰ σφυρίκια, τὰ ὁποῖα κτυποῦν πρὸς κάθε διεύθυνσιν, δι' αὐτὸ ταῦτα εἶναι ἰκανὰ νὰ παραγάγουν τὴν δύναμιν καὶ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν εἰς τὸν ἀτμὸν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ μὴ κάμῃ τις τὸ κακόν· πρέπει ἀκόμη νὰ προσπαθῇ ἵσως κάμῃ τὸ καλόν, ποῦ εἰμπορῆ. Δὲν εἶναι ὅμως ἀρκετὸν νὰ κάμῃ μόνον τὸ καλόν, ποῦ εἰμπορῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τοῦ νὰ κάμωσι τὸ κακόν, ποῦ θὰ ἐκρίνον.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἕν καλλιτεχνικὸν ἔργον· πρέπει, λοιπόν, νὰ εἶναι πολὺ ἰκανὸς καλλιτέχνης ἐκεῖνος, ποῦ τὴν χειρίζεται.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

Η ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ

ΗΝ 27 Φεβρουαρίου συμπληροῦνται 450 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ εφευρέτου τῆς τυπογραφίας Ἰωάννου Γούτεμβεργ.

ὁ ὁποῖος τόσο μεγάλην πρὸς ὄσον ἐπέφεραν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν, διότι τὴν ἐπροέκτισε μὲ τὸ καλλίτερον μέσον τῆς διαδόσεως τῶν γραμμάτων, τὴν τυπογραφίαν, ἣ ὁποία τόσο τελειοποιεῖται.

Θέλτε νὰ οἴσθε εἰκῶ μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορίαν τῆς τυπογραφίας καὶ τὴν ἐξέλιξίν τῆς ;

Τὰ πρῶτα βιβλία ἦσαν χειρόγραφα.

Προτοῦ εφευρεθῆ ἡ τυπογραφία, τὰ βιβλία ἀντεγράφοντο καὶ ἦσαν χειρόγραφα. Φαντάζεσθε πλέον τί κόπον, τί ἐξοδὸν ἀπαιτοῦσεν ἓν βιβλίον διὰ νὰ γίνῃ. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ διάδοσις τῶν γνώσεων ἦτο πολὺ δύσκολος.

Ἀπὸ τὰς ἀρχαὶς ἀκόμη τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ὑπῆρχεν ὁ πόντος νὰ εὑρεθῆ κάποιος τρόπος, ὁ ὁποῖος θὰ κατώρθωνε νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ ἀντίτυπα τῶν βιβλίων. Κατ' ἀρχὰς ἐρρίφθη ἡ ἰδέα νὰ σκαλίζωνται τὰ γράμματα ἐπάνω εἰς σανίδας ἢ εἰς πλάκας ἀπὸ μέταλλον καὶ κατόπιν νὰ τυπώνωνται. Ὁ τρόπος αὐτὸς ἦτο γνωστὸς εἰς τοὺς Κινέζους, ἀλλ' αὐτοὶ, βεβαίως, δὲν ἀπέτελλε τὴν τυπογραφίαν, ἣ ὁποία ἔχει ὡς βῆσιν τοὺς κινητοὺς χαρακτῆρας τῶν γραμμάτων. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὐρίσκοντο τὰ πράγματα, διὲ ἐνεφανίσθη ἡ μεγάλη διάνοια τοῦ Ἰωάννου Γούτεμβεργ.

Ἰωάννης Γούτεμβεργ.

Οὗτος εἶναι ὁ πατὴρ τῆς τυπογραφίας ἐφανήθη εἰς Μαγέσσε τῷ 1409 καὶ κατήγετο ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν τῆς γερμανικῆς ταύτης πόλεως.

Μέρος τῆς νεότητος ἐπέρασεν ὁ Γούτεμβεργ εἰς τὸ πατρικὸν του σπίτι, τὸ ὁποῖον ἦτο στολισμένον μὲ κοσμήματα καὶ ἀνάγλυφα ἀλληγορικά, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ εἰς ταῦρος μὲ τὴν ἐπιγραφὴν : οὐδὲν μοθ ἀνθίσταται.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, εἶναι ἀληθὴς, διὲ ἔγινε τὸ σύμβολον τοῦ ἐργατικοῦ καὶ φιλαλόνου Γούτεμβεργ.

Δεκαπέντε ἔτων ὁ Γούτεμβεργ ἐμνην ὄρφανὸς ἀπὸ πατέρα, ὁ ὁποῖος δὲν τοῦ ἀφῆκεν ὡς κληρονομίαν ἄλλα τι, παρὰ ἓν

μικρὸν εἰσόδημα· τότε ὁ Γούτεμβεργ ἀφῆκε τὴν Μαγέσσε καὶ μετέβη εἰς τὸ Στρασβούργον. Ἐκεῖ τοῦ ἤλθε διὰ πρώτην φοράν ἡ σκέψις νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν βιβλίων διὰ κινητῶν τυπογραφικῶν χαρακτῆρων.

Εἰς διάστημα δέκα ἔτων ἐεργάσθη μὲ πολλὴν ἐπιμονὴν εἰς τὸ Στρασβούργον διὰ νὰ εφεύρῃ τὸ μέσον αὐτό.

Εἶναι ἀληθὴς, διὲ πρὶν ἀπὸ τὸν Γούτεμβεργ κάποιος Ὁλλανδὸς χρωματογράφος, Laurent Coster ὀνομαζόμενος, ἐπενόησε τὰ κινητὰ ψηφία, ἀλλὰ μόνον ὁ Ἰωάννης Γούτεμβεργ κατώρθωσε νὰ ἐπινοήσῃ ὅλας τὰς εὐκολίας καὶ νὰ τελειοποιήσῃ τὰ μηχανικὰ μέσα.

Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἱκανοποιητικά, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐχρειάζοντο πολλὰ ἐξοδα διὰ νὰ τεθῆ εἰς ἐφαρμογὴν ἡ εφεύρεσις, διὰ τοῦτο συνεταιρίσθη μὲ τρεῖς κατοίκους τοῦ Στρασβούργου, οἱ ὁποῖοι θὰ τοῦ ἐδίδον τὰ κεφάλαια, τὰ ὁποία ἐχρειάζετο.

Εἰς ἓν καλλίον ἐγκαταλειμμένου μονα-

Ὁ εφευρέτης τῆς τυπογραφίας Ἰωάννης Γούτεμβεργ.

στηρίου τοῦ Saint Arbogast, ὁ Γούτεμβεργ ἔστησε τὸ ἐργαστήριόν του. Ἐκεῖ ἐεργάσθη δέκα ἔτη. Ἐχρυσεν ἀπὸ μέταλλον τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα καὶ ἐχρησιμοποίησε μικρὸν πιστήριον διὰ τὴν ἐκτύπωσιν. Ἐκτοτε ἡ ξυλογραφία ἀντικατεστάθη μὲ τὴν νέαν εφεύρεσιν.

Ὁ Γούτεμβεργ δὲν ἐπενόησε μόνον τὸν τρόπον τῆς τυπογραφίας, ἀλλὰ καὶ εφεύρε τὸ κατάλληλον μίγμα διὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα. Δι' αὐτὰ ὁ σίδηρος ἦτο πολὺ σκληρὸς, ἐτρύπωνε τὸ χαρτί, ὁ μόλυβδος, πάλιν, πολὺ μαλακός, τὸ ξύλον δὲν ἀντεῖχε πολὺ καὶ εὐκολα ἐγαλοῦσεν. Ἐερόνκετο, λοιπόν, νὰ γίνῃ κάποιον μίγμα διαφόρων μετάλλων.

Εἰς τὸ προσεχές :

- Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Γούτεμβεργ.
Ἡ ἀνάπτυξις τῆς τυπογραφίας.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΥΓΕΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Πλαγία κλίσις τοῦ κορμοῦ. — Θεσίς ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ γυμνάσματι. Κάμετε ἡμισὺν κύκλον ἀριστερά, δηλαδὴ τὴν ἀντίθετον τοῦ προηγουμένου γυμνάσματος κίνησιν (εἰκὼν 48).

Περιστροφικὴ κίνησις τῶν κνημῶν. — Κατακλιθῆτε ἐπὶ τῆς ράχους μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὸν αὐχένα. Ὑψώσατε τὰς κνήμας σας τεταμένας καὶ ἠνωμένας εἰς ὕψος 30 ἑκατοστομέ-

48

τρειν περίπου. Ἐπειτα διαγράψατε δι' αὐτῶν ἕξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τἀνάπαλιν κύκλους. Οἱ πόδες πρέπει νὰ ἐνώωνται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἐνὸς κύκλου (εἰκὼν 49).

49

Μὴ νομίση τις, διὲ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς νέους, ἠθέλησα ν' ἀποκλείσω ἀπὸ τὴν ἡμερησίαν γυμναστικὴν τὰς νεάνιδας.

Τοῦναντίον μάλιστα ἐεπεφύλαξα τὸ τελευταῖον τοῦτο κεφάλαιον, ἵνα τονίσω ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν ἐπίδρασιν τῆς γυμναστικῆς ἐπὶ τοῦ γυναικείου σώματος, τόσο διὰ τὴν ὑγείαν του, ὅσον καὶ διὰ τὴν χάριν του. Οὐδεμία δίαιτα εἶναι τόσο συντελεστικὴ πρὸς καταπολέμησιν τῆς ὑπερπαχύνσεως, ὅσον ἡ καθημερινὴ γυμναστικὴ· οὐδεμία ἀγωγή δίδει χάριν εἰς τὰς κινήσεις, ὅσην ἡ γυμναστικὴ ἐπίσης.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀναφερόμενα γυμνάσματα, ἕξ αὐτῶν αἱ μὲν νεάνιδες, μέχρι τῆς ἡλικίας δώδεκα περίπου ἔτων, πρέπει νὰ κάμωσιν ἑκάθαι, τὰ ὁποία γυμνάζουν τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας καὶ τὴν ὀσφύν. Αἱ ἀμετάβλητοι καθημεριναὶ ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς πραγματείας ταύτης, αἱ ἀναπνευστικαὶ ἀσκήσεις, αἱ τάσεις καὶ κάμψεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν κνημῶν, καὶ αἱ κάμψεις τῆς ὀσφύος, εἶναι αἱ καθ' αὐτὸ ὑποδεικνυόμεναι ἀσκήσεις.

Κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἣτις ἀρχεται ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου ἔτους καὶ φθάνει μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου, αἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρότεραι καὶ νὰ μὴ προκαλῶσι σωματικὴν ἐξάντησιν. Ἀπὸ τῆς ἡλικίας ταύτης, διὲ ἡ σωματικὴ ἀνάπτυξις τῆς γυναικὸς ἔχει ἐπιτελεσθῆ, δύναται αὕτη νὰ κάμῃ ὅλα τὰ γυμνάσματα, λὲαν ἐεωφελέσῃ δι' αὐτὴν, ἀρκεῖ ταῦτα νὰ γίνωνται μὲ τάξιν, ἐλαφρῶς προϊούσαν ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα εἰς τὰ δύσκολα.

Ἡ ὑγεία καὶ ἡ εὐρυθμία τοῦ σώματος τῆς γυναικὸς, δὲν εἶναι μόνον ἀπαραίτητος διὰ τὴν χάριν τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐρωστίαν τῆς γενεᾶς, τὴν ὁποία καλεῖται αὕτη νὰ δημιουργήσῃ.

Ἡ ὑγεία καὶ ἡ εὐρυθμία τοῦ σώματος τῆς γυναικὸς, δὲν εἶναι μόνον ἀπαραίτητος διὰ τὴν χάριν τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐρωστίαν τῆς γενεᾶς, τὴν ὁποία καλεῖται αὕτη νὰ δημιουργήσῃ.

13.— **Αι πληροφορίες της Μαριγώς.**

— Λοιπόν, δεσποινίς Καίτη, πουλούν τὰ επιπλα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Εἰρήνης, αὐτῆς, ποῦ σήκωναν στὸ πόδι ἕλο τὸ χωριὸ πρῶτα!

— Γιατί, Μαριγῶ, τὰ λέγεις αὐτὰ καὶ φαίνεσαι, ὅτι τοὺς κατηγορεῖς καὶ τοὺς οἰκτεῖρες τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς; ἠρώτησεν ἡ Καίτη, ἡ ὁποία τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμπρός εἰς τὸν καθρέπτην ἔλυε τὰ μαλλιά της καὶ ἔκαμνε τὴν κόμμωσίν της.

— Διότι εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη μ' αὐτό, ποῦ συμβαίνει στὸ σπίτι αὐτό λυποῦμαι τὴν Εἰρήνην, ποῦ εἶναι ἕνα πολὺ καλὸ κορίτσι, ἐνῶ ἡ μητέρα της εἶναι μία ὑπερήφανος καὶ κακὴ γυναίκα. Αὐτὴ κυττάζει μόνον νὰ διασκεδάσῃ καὶ δὲν τὴν μέλει οὔτε διὰ τὴν κόρην της, οὔτε διὰ τίποτε ἄλλο. Καὶ τώρα ποῦ ἤλθαν ἡ δυστυχισμένες ἡμέρες, τώρα κλαίει τὰ πλούτη, ποῦ ἔχασε, καὶ δχι τὸν ἀνδρα της. Ἀκόμη δὲν ἀνησυχᾷ διόλου τί θὰ γίνῃ ἡ κόρη της. Δυστυχισμένο κορίτσι! Καὶ μ' ἔλα ταῦτα, ἡ Εἰρήνη τὴν παρηγορεῖ πάντοτε. Λέγουν, ὅτι δὲν θέλει νὰ τὴν ἀφήσῃ πρὶν ἀκόμη ἔλα τελειώσουν.

— Μὰ ποιὸς σοῦ εἶπε τόσα πράγματα, Μαριγῶ;

— Σπουδαῖο πρᾶγμα! Τάμαθα ἀπ' τὸ μπακάλη, ὅπου ἡ μαγαίρισσα τοῦ τὰ εἶπε. Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι εἶναι ἀληθινά.

Ἡ συνομιλία αὐτὴ ἐγένετο ἀπὸ τὴν Καίτην καὶ τὴν Μαριγῶ, τὴν ὑπηρετρίαν της, ἡ ὁποία μὲ ἕνα φτερὸ εἰς τὸ χέρι ἐξεσκόνιζε τὸ δωμάτιον.

Ἡ Καίτη τότε ἦτο δεκαῆξ ἐτῶν ἦτο μία κομψὴ κόρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμεινε κάποια δόσις, πολὺ μικρὰ ὅμως, ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τῆς ἀλλοτε. Διὰ νὰ εἶπω περισσότερο τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ Καίτη, δταν ἤκουσε τὴν καταστροφὴν τῆς Εἰρήνης, δταν ἔμαθεν, ὅτι τὰ πλούτη της ἔχάθησαν, ἠσθάνθη ἕνα παράδοξον αἰσθημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐντρέπετο νὰ ὁμολογήσῃ καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν της ἀκόμη. Τὰ πλούτη τῆς Εἰρήνης πάντοτε ἐνοχλοῦσαν τὴν Καίτην δι' αὐτὸ τώρα, ὡς ἤκουσεν, ὅτι αὐτὰ εἶχον σκορπισθῆ, ἐδοκίμαζεν ἡ καρδιά της μίαν ἱκανοποίησιν. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἱκανοποίησις διήρκατε μόνον ἐν δευτερόλεπτον ἦτο ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἡ ὁποία ἐπέρασε, διότι ἡ Καίτη εἰς τὸ βάθος τῆς καρδιάς της εἶχε πάντοτε μίαν πολὺ καλὴν ἀνάμνησιν διὰ τὴν Εἰρήνην καὶ μάλιστα κάποιαν εὐγνωμοσύνην.

— Θυμᾶσθε, δεσποινίς, ἐπανελάθεν ἡ γρηγὰ ὑπηρετρία, μὲ μέρη, ποῦ ἔσεῖς καὶ ἡ μητέρα σας εἶχετε κάμει ἕνα πολὺ κομψὸ φόρεμα διὰ νὰ κάμει ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Εἰρήνην; θυμᾶσθε μὲ τί κακὴ διάθεσι ἐγυρισάτε πίσω, ποῦ μὲ κλείσατε μπρὸς εἰς τὸ πρόσωπον τὴν πόρτα;

— Ναι, εἶπεν ἡ Καίτη, χαμηλόνουσα τὴν κεφαλὴν μὲ ταραχὴν μάλιστα, Μαριγῶ, ἐνθυμοῦμαι.

— Αἱ! λοιπόν, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη δὲν τὰ πῆγαινε καλὰ ἡ οἰκογένεια τῆς Εἰρήνης καὶ δὲν ἐπλήρωναν τὰ χρέη των καὶ ἐκεῖνα, ποῦ ἐψούνιζαν. Αὐτὰ τὰ εἶχα μάθει ἀπὸ τὸν κρεσπώλην καὶ ἀπὸ τὸν φαρᾶ. Εἰς αὐτοὺς μάλιστα πάντα ἔλεγα νὰ μὴ πωλοῦν πειὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους τρόφιμα, γιατί εἶναι προτιμότερο νὰ μὴ πωλοῦν, παρὰ νὰ πωλοῦν μὲ πίστωσιν. Δὲν λέγω σωστά, δεσποινίς;

Ἡ ὑπηρετρία διεκόπη μίαν στιγμὴν ἔπειτα ἐξηκολούθησεν:

— Ἐγὼ εἴξευρα ἔλα αὐτὰ καὶ γι' αὐτὸ σήκωσα τοὺς ὄμους μου σ' ὅ,τι μοῦ ἔλεγαν ἔπειτα ἐσκεπτόμην, ὅτι ὁ πατέρας σας καὶ ἡ μητέρα σας, ποῦ πληρώνουν μέχρι πεντάρας ὅ,τι χρεωστοῦν, εἶναι πολὺ καλλίτεροι ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ κάμουν τὸν ὑπερήφανον, χωρὶς νὰ ἔχουν. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν τὰ ἔλεγα γιὰ νὰ μὴ τ' ἀκούσῃ ἡ Εἰρήνη, ἡ ὁποία καὶ ἀληθινὰ εἶναι καλὸ καὶ ταπεινὸ κορίτσι.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἀπ' Όλα».

Κατάλογος ΣΤ

Αἰκατερίνη Δοβιδ	Γρ.	20.—
Διονέσιος Ο. Ἀγγελοπούλου	Γρ.	20.—
Αἰκατερίνη Σ. Ἰωαννινοπούλου	Γρ.	10.—
Ἰωακείμ Σ. Ἰωαννινοπούλου	Γρ.	10.—
Ἰωάνν. καὶ Δημήτρ. Καραγιαννίδαι.	Γρ.	10.—
Θεολ. Α. Ἀσκανίδης	Γρ.	6.—
Φλωρεντία Ποσάντζη	Γρ.	5.—
Βηθεσβ. I Γιαννακοῦλια	Γρ.	5.—
Δημ. Βελιγραδιῶν	Γρ.	5.—
Νικόλαος Ἐθνοπούλου	Γρ.	5.—
Αἰμῆλιος Β' γιαν	Γρ.	5.—
Νικόλ. Α. Ἀσκανίδης	Γρ.	5.—
Νικόλ. Α. Θωραϊδης	Γρ.	5.—
Μιχ. Ν. Χάτσος	Γρ.	4.25
Ἐδουρ. Ἀσθράνης	Γρ.	2.50
Ν. Τ. Ἰβράνης	Γρ.	2.—
Ἀθαν. Σ. Καρασταμάτης	Γρ.	2.—
Ἀθήναιος Χαλεΐδης	Γρ.	2.—
Βίλος τῶν Αἰθίοπων	Γρ.	2.—
Ἀθαν. Ν. Χάτσος	Γρ.	1.50
Σεσμ. Ε. Πάσιος	Γρ.	1.50
Ἄννα I Μαυρίδου	Γρ.	1.—
Κική Ν. Κωνσταντινίδου	Γρ.	1.—
Ἑλλη Τόκη	Γρ.	1.—
I. E. Πανταλειμίδης	Γρ.	1.—
Σμυρὴλ Μιχαηλίδης	Γρ.	1.—
Κωνστ. Α. Μέγας	Γρ.	1.—
Κωνστ. Ὁδοπορίδης	Γρ.	1.—
Θεμιστ. Ο. Μακρῆς	Γρ.	1.—
Ζεφείης	Γρ.	1.—
Ζωὴ Μπαρμπατζιμοπούλου	Γρ.	1.—
Ἄντ. Μπεργιελῆς	Γρ.	— 25
Λεομ. Ζελένος	Γρ.	— 25
Γεώργ. Α. Σοφινῆς	Γρ.	— 25
Γεώργ. Δ. Τσατσῆς	Γρ.	— 25

Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων

Ἐπισημασθέντα ἐν ὄλῳ

Γρ. 139.—

1689.50

Γρ. 1808.50

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Θὰ ἦτο προτιμότερον, ἀντὶ τοῦ τίτλου αὐτοῦ, νὰ βάλω ἐκείνην τὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν συνήθως μεταχειρίζονται εἰς τὰς περιστάσεις αὐτάς.

Βεβαίως, θὰ ἠκούσατε πολλὰς φορές νὰ λέγουν:

— Ἡ δεσποινίς Εὐανθία ἔχει πολὺ σουξέ, ἢ

— Ἡ δεσποινίς Καίτη θὰ ἔχη πολὺ σουξέ. Τί νομίζετε, δταν τὰ ἀκούετε αὐτὰ; ὅτι αἱ δεσποινίδες ἔσονται θὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸν βίον των, ὅτι θὰ εὐδοκημῆσουν, ὅτι θὰ γίνων ἀκουσταὶ διὰ τὸς ἀρετὰς των καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα θὰ γίνων καλαὶ μητέρες;

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἡ ἐπιτυχία, τὸ σουξέ, καθὼς τὸ λέγουν κοινῶς, εἶναι ἄλλοῦ, εἰς ἄλλα πολὺ μὴδαμινὰ πράγματα, εἰς πράγματα, ποῦ παρέρχονται σὲ μιά στιγμὴ καὶ εἶναι ἐπικόλαια. Ἡ ἐπιτυχία εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶναι νὰ ἀρέσῃ εἰς ἕνα χορὸν, νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς μίαν ἐσπερίδα, νὰ δημιουργήσῃ ἐν ὄνομα εἰς μίαν συγκέντρωσιν.

Καὶ πάλιν, μὴ νομίζετε, ὅτι ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ, ἡ ἐντύπωσις, τὸ ὄνομα θὰ θέλῃ νὰ τὸ στηρίξῃ εἰς τὰς ἀρετὰς της, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματός της, εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς καρδιάς, εἰς τὰ αἰσθηματὰ της ἐνὶ λόγῳ.

Ὅχι, ἡ ἐπιτυχία θὰ στηριχθῇ εἰς τὴν περιβολὴν της, εἰς τὸ ἐνδύμα, εἰς μίαν κορδέλλαν, εἰς μίαν δαντέλλαν, εἰς τὴν κόμμωσιν τῶν μαλλιῶν της.

Ἀλλ' αὐτὰ ἀξίζουν τὸν κόπον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, εἶναι τόσον σπουδαῖα; ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ εἴμπορεῖ νὰ στηρίξῃ τὴν εὐδαιμονίαν;

Ἀγαπηταὶ νεάνιδες, πεισθῆτε εἰς μίαν, ἡ ὁποία ἐγνώρισε καλλίτερον ἀπὸ σῆς τὸν κόσμον καὶ ἡ ὁποία ἐπέσθη, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι μάταια καὶ χωρὶς θεμέλια κοσμήματα. Ἡ φιλοκαλία εἶναι ἀρετὴ, ὁ καλλωπισμὸς εἶναι μανία, ἀλλὰ γίνεται φοβερωτέρα ἀκόμη κακία, δταν δὲν συνοδεύῃ ἀρετὰς. Σῆς, αἱ ὁποῖαι καλεῖσθε τώρα νὰ ζῆσθε εἰς μίαν ἐποχὴν πολὺ διάφορον ἀπὸ τὴν προηγουμένην, σῆς, ἀγνωστοὶ μικροὶ μου φίλοι, αἱ ὁποῖαι θὰ εἴρετε τὸν κόσμον ὅλος διόλου ὑπὸ νέαν πρακτικώτεραν μορφήν, πρέπει νὰ λάβετε ἕξ πρόγραμμα εἰς τὸν βίον σας: ὅχι σουξέ μὲ τὰ ψευδῆ κοσμήματα, μὲ τὴν ἐνδυμασίαν, μὲ τὰς τουαλέττας, ἀλλὰ νὰ ζητήσῃ ἐπιτυχίαν μὲ τὸς γνώσεις σας, τὴν μόρφωσίν σας, τὰ αἰσθηματὰ σας, τὴν ἀγνότητα τῆς καρδιάς σας, μὲ τὰς ἀρετὰς τῆς ψυχῆς. Αὐτὴ ἡ σουξέ εἶναι διαρκὴς καὶ βεβαία, αὐτὴ εἶναι ἀληθινὴ ἐπιτυχία.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΡΕΤΗ

‘Ο Νικόλαος και ο Ιωάννης ήσαν δύο αγαπημένοι φίλοι· μαζί επήγαινον εις τὸ σχολεῖον, μαζί παίζον εἰς τὸ λιβάδι τοῦ χωριοῦ των, δὲν εἶχον ἰδιαίτερα ἀναμεταξύ των· ὅ,τι ἐσκέπτετο ὁ εἷς, τὸ παρεδέχετο καὶ ὁ ἄλλος.

‘Η μόνη των διαφορὰ ἦτο, ὅτι, ὁ μὲν Ιωάννης ἦτο πλούσιος, ὁ δὲ Νικόλαος υἱὸς πτωχῆς χήρας. ‘Ο Ιωάννης πάντοτε ἤρχετο εἰς τὸ σχολεῖον μὲ καινούργια ἑνδύματα, ὄρατα μελανοδοχεῖα καὶ ἀφθονα τετραδία, ἐνῶ ὁ πτωχὸς Νικόλαος μόλις ἠδύνατο νὰ ἔρχεται εἰς τὸ σχολεῖον μὲ τὰ κατατρυπημένα ὑποδήματα καὶ μὲ τὰ ρακένδυτα φορέματά του.

‘Η γενναιοδωρος ἑμὸς καρδιά τοῦ Ιωάννου δὲν ἠνεῖχτο νὰ βλέπῃ τὸν ἐπιστήθιον του φίλον εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν κατάστασιν καὶ ἀπεράσισε νὰ τὸν βοηθήσῃ. ‘Ολας του, λοιπόν, τὰς οικονομίας τὰς ἐσύναξε καὶ ἐξώδεξε τὰ χρήματά του διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ φίλου του.

‘Η καλὴ πράξις ἑμὸς, ἔσον ἀθορύβως καὶ ἄν γίνεται, πάντοτε θεὸς ἀκουσθῆ καὶ θὰ ἐκαινεθῆ.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως, λοιπόν, μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ του τὸν εἶδε νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ ἐν ὑποδηματοπωλείου, τὸν σταματῶ ἀποτόμως καὶ τὸν ἐρωτῶ τί ἐργασίαν ἔχει ἐκεῖ. ‘Ο Ιωάννης κατ’ ἀρχὰς δὲν ἤθελε νὰ εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν, κατόπιν ἑμὸς ὁ πατήρ του τὸν ἐπειροχέωρε καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Τότε ὁ πατήρ του, ἔβαλλος ἐκ χαρῆς, κατεφίλησε τὸν υἱὸν του καὶ τοῦ εἶπεν :

— Εὖγε, Ιωάννη μου, διὰ τὴν εὐσεπλαγῆ καρδιά σου· εἰς τὸ ἔξῃς θὰ σὲ εἶδω περισσότερα χρήματα, διὰ νὰ πράττῃς περισσοτέρας ἀγαθοεργίας, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀνταμείψῃ.

ΚΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΑΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΟ

Εἶχα πάγει γιὰ λίγες μέρες σ’ ἓνα χωριό. Δὲν ἀργησα ἑμὸς νὰ στενοχωρηθῶ μὲ τὴν μοναξιά του καὶ δὲν ἐβλεπα τὴν ὥρα νὰ φύγω. ‘Ενα βράδυ βγήκα νὰ περιπατήσω λιγάκι στὴν ἔσχη. Κρατοῦσα στὸ χεῖρ μιά ποικιλόχρωμη μπάλα.

‘Εξαφνα βλέπω ἓνα παχὺ χωριατόπουλο, ἕως ἐπὶ τὰ χρονῶν, μὲ μάγουλα εὖν τὰ μῆλα, ποῦ πήγαινε σιγά-σιγά, δαγκάνοντας ἀλλεπαλλήλως ἓνα κομμάτι μαῦρο ψωμί κ’ ἓνα ἄλοστρόγγυλο σημίτι.

Τὸ φώναξα. ‘Ηλθε μὲ μικρὸ δισταγμό.

— Θέλεις αὐτὴν τὴν μπάλα; τοῦ εἶπα.

‘Εκεῖνο ἐκούνησε τὸ κεφάλι καταφατικῶς.

— Καλῶς, θὰ σοῦ τὴν δώσω, μὰ πρῶτα πρέπει νὰ σταθῆς νὰ παίζω στὴν ράχι σου.

‘Εκεῖνο στάθηκε κ’ ἐπαῖξα ἐπάνω στὴν

ἐλαστικὴ του ράχι. ‘Επὶ τέλους, βαρέθηκα καὶ τοῦ ἔδωκα τὴν μπάλα.

Τότε ἐκεῖνο, ἀφοῦ τὴν πήρε, μὲ ρώτησε :

— Μὲ τοῦτα δὲ τὰ σβουρὰ παίζετε σεῖς στὸ χωριό σας;

— Ναί, τοῦ εἶπα.

— Καλὰ εἶναι, μὰ ἰδὲς καὶ σὺ πῶς παίζουμε μεῖς στὸ χωριό μας. Στάσου, εὖν πῶς στάθ’κα γώ!...

‘Εγὼ στάθηκα ὅπως εἶχε σταθῆ ἐκεῖνο γιὰ νὰ παίζω.

— ‘Εμεῖς, μοῦ λέγει, παίζουμε ἔτσι-δά. Πῆς πῶς τοῦτο δῶ — καὶ δείχνει τὴ ράχι μου — εἶναι οὐ μπίκους.

Κ’ ἐξαφνα νοιώθω μιά δυνατὴ πετριά στὴ ράχι.

Μοῦ τὴν εἶχε τινάζει ἀπὸ ἐκδίκησι τὸ κακὸ χωριατόπουλο.

Καὶ τὸ ἔβλεπα νὰ φεύγῃ, μὲ τὴ μπάλα μου κάτω ἀπ’ τὴ μασχάλη, δαγκάνοντας πότι τὸ ψωμί καὶ πότι τὸ σημίτι του, καὶ φωνάζοντας ἀπὸ μακρὰ :

— Φχαριστῶ γιὰ τὴ σβουρὰ! ‘Εμεῖς στὸ χωριό μας ἔτσι-δὰ παίζουμε!

ΣΤΑΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΟΥ

ΤΟ ΒΟΥΒΟ ΒΙΟΛΙ

‘Αφήστε τ’ ἔρημο βιολί,
κάνετε μὴ τὴ πειράξη,
προσέξτε μὴ βῶθὶ παλλὴ
τὸν ἔνο τὸν τιράξη.

‘Ὡς χθὲς ἀκόμα μὲ γλυκεῖα φωνὴ
τραγοῦδια μᾶς σκορποῦσε
καὶ εὖν πουλὶ ἐπάνω στὸ κλωνί
γλυκὰ μᾶς κελαιδοῦσε.

Τώρα π’ ἀπέθανε ὁ βιολιστὴς
καὶ τὸ βιολί βουβιάθη,
κ’ ἔσπασε, ποτὲ μὴν τύχῃ καὶ τὸ δῆς
σὲ ἔνο χεῖρ νὰ περάσῃ.

Γιατὶ ἐγνώρισε τὴν δυστυχιά
στὰ παγωμένα στήθια
τοῦ νιοῦ, ποῦ τόχε γιὰ παρηγοριά,
γιὰ μόνη του βοήθεια.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΟΥ

ΕΥΓΕΝΗΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

Κατὰ τινὰ βροχερὰν πρωΐαν, εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, πτωχὸν ρακένδυτον παιδίον, τρέμον ἐκ τοῦ ψύχους καὶ καταβεβλημένον ὑπὸ τῆς πείνης, ἐπεκαλεῖτο, μὲ μισοσβυσμένην φωνήν, τὴν βοήθειαν τῶν διαβατῶν. Δυστυχῶς οὐδεὶς ἔπεινε χεῖρα βοηθείας εἰς τὸ ταλαίπωρον μικρὸν, τὸ ὁποῖον ἴστατο λυπημένον καὶ ἀπογοητευμένον, διολογιζόμενον, ὅτι θὰ ἔμανε νηστικὸν καὶ ἐκείνη τὴν ἡμέραν.

‘Ὅταν μία καλὴ ἡμερὰ ἤκουσε τὰς θερ-

μὰς ἐπυλῆσεις τοῦ πτωχοῦ παιδίου, ἐπεθύμησε νὰ τοῦ δώσῃ νόμισμά τι, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶχε τίποτε εἰς τὸ θυλάκιόν της. ‘Ητοιμάζετο δὲ νὰ φύγῃ καταλυπημένη, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ βοηθήσῃ τὸ δυστυχὲς μικρὸν, ὅτε τὸ πρόσωπόν της ἐφωτίσθη ὡς νὰ τῆ ἐπῆλθεν αἰφνιδίᾳ τις ἰδέα, καί, ἀνοίξασα τὸν κάλαθόν της, ἐμοιράσθη μετὰ τοῦ πτωχοῦ τὸ γεῦμά της. ‘Αμέσως δὲ ἐφυγε, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ἐπαίνους τῶν διαβατῶν.

‘Η καλὴ αὕτη πράξις τῆς γενναιοκάρδου κορασίδος ἐχρησίμευσεν ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς ἀδιαφόρους διαβάτας, οἱ ὁποῖοι, φιλοτιμούμενοι, ἔσπευσαν νὰ βοηθήσωσι πλουσιοπαρόχως τὸν δυστυχὴ μικρὸν ἐπαίτην, ὅστις δὲν ἔπαυε νὰ εὐχεται ὑπὲρ τῆς νεαρᾶς ἀγνώστου εὐεργέτιδος.

ΣΤΑΣΙΑ Γ. ΛΕΟΝΤΙΑΔΟΥ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

‘Ὁραῖο, γελαστό, χαριτωμένο,
προβάλλει τὸ μικρὸ χωριό,
μὲ μύριες πραρινάδες στολισμένο,
ὡσὲν ἓνα παιδάκι ζωηρό.

Κ’ ἐκεῖ μακρὰ, πολὺ ψηλά,
στὰ ὄρατα λιβαδάκια,
τρέχουν, βόσκουν ἀμέριμνα
τ’ ἄθωα προβατάκια.

Κ’ ἓνας πολὺ μικρὸς βοσκὸς
ψάλλει μὲ τὴ φλογέρα,
ἐνῶ τὰ μάτια του πλανῶ
στὸ χωριουδάκι πέρα.

‘Ὀλόχρυσο κυλῶ σιμὰ
ἓνα μικρὸ ρυάκι,
δροσιὰ, ἀνάπνοισ, χαρὰ
γιὰ κάθε διαβάτη.

Νὰ καὶ πουλιά! ‘Αχ! τί γλυκὰ
ψάλλουν τὴν ὠμορφιά του
μ’ ὀλόγλυκα καὶ ζωηρὰ
τραγοῦδια ἐκεῖ σιμὰ του!

Καὶ ὁποῖος ἔτιος στὸ χωριό
σταθῆ νὰ ἐλαποσιάσῃ
καὶ δῆ τὰ ὄρατα δένδρα του,
τὰ λούλουδα, τὰ δάση,

Αἰσθάνεται μὲ ἡμερῆ,
μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ,
μὲ ἀπειρὴ εὐτυχία
βαθιὰ μὲσ’ στὴν καρδιά.

Μὴν εἶναι ἀπὸ τὴν εὐωδία,
ποῦ χένουν τὰ λουλουδία
ἢ ἀπ’ τῶν ὄρατων ἀηδονιῶν
τὰ λιγυρὰ τραγοῦδια;

ΕΥΓΕΝΙΑ Δ. . .

Ἐς περίωσιν ἡ Ἀραπίνα ἀπὸ τὸ γράψαιον νὰ λάβῃ τὸ φυλλάδιον. Διὰ τὴν ἐξέτασιν τὰ γράψαια τῆν δ' εὐθυμίαν τῆς; Ἄλλοτε μὴ τὸ κόμην αὐτὸ εἶναι παρὰ βρασιε νόμου γενικοῦ.

Εἶναι πολὺ ἐπιθυμητικαὶ αἱ καλλιτεχνικαὶ ἀπαιτήσεις σου, Νίκο· ἐν ταῦταις, εἰσεῖναι, τὸ ὅποιον μᾶς ἐστὶν εἰς, εἶναι μὲ μολύβι καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φωτογραφηθῇ· πρέπει νὰ ἐργάζεσαι μὲ μαύρη μελάνη τοῦ εἶδους Encre de Chine.

Καθὼς ἔγραψον εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, δὲν γίνονται, Σ. Σακελλαρίδου, δεκτὰ τὰ μακρὰ ἔργα. Σὺ μοῦ ἔμειξες περὶ διηγήματος, τὸ ὅποιον θὰ διαρῶσιν ἐπὶ φυλλάδια τοῦ Παιδικοῦ· ἐν τῷ μεταξῆ, σὲ ἐρωτῶ, τί θὰ κόμουν οἱ ἄλλοι ἀναγνώσται; Γράψαι μικρὰ καὶ σύντομα· τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν τὸ εὐρίσκω κατάλληλον.

Εὐχαριστῶ τὴν Ἀθιγγανίδα διὰ τὴν προθυμίαν τῆς εὐχαρίστησε δὲ ἐν μέρους μου τὴν διδασκαλίαν σου. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, θὰ σὰς πληροφορήσω.

Λίγη ὑπονοή, ἀφροστυφανισμένη νίκη τὰ ἔργα, τὰ ὅποια εἶναι ἐγκωμιασμένα, εἶναι πολλὰ· ἐξ ἄλλου δὲ ἡ σελὶς τῆς συνεργασίας ἐπὶ τοῦ παρόντος μία.

Λησμονεῖ ἡ Ζαπτιε κάποιον ὄρον μας; Ὅχι, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ δεχθῶμεν ἐπιστολάς, πνευματικὰς ἀσκήσεις ἢ ἔργα πρὸς συνεργασίαν, τὰ ὅποια, μονὰ εἰς τὸ ψευδώνυμον, δὲν φέρουν καὶ τὸ ὄνομα μὲ τὴν διεύθυνσιν. Τὸ ἔργον τῆς δὲν ἐλήφθη ὑπ' ἑσῶν, διότι φέρει μόνον ψευδώνυμον.

Παρακαλεῖται ὁ Ἀναγνώστης μας, ὁ ὅποιος μᾶς ἐστὶν ἐπιστολὴν καὶ πιστὴν ἀσκήσιν, γραμμῆν μὲ κόκκινην μελάνην, ὅπως πεθαρογραφεὶ τὴν ὑπογραφήν του καὶ συνεδισθῇ τὸ ὄνομά του καὶ μὲ τὴν διεύθυνσιν του· ἄλλως, οὐδέποτε θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ἑσῶν ὅσα μᾶς γράφει.

Ὁ Νικ. Α. Ἀελανίδης καὶ ὁ Θεοδ. Α. Ἀελανίδης μᾶς ἐστὶν ἐπιστολὴν πνευματικῆς ἀσκήσεως, χωρὶς νὰ σταίλουν μαζί καὶ τὰς λύσεις των. Πῶς εἶναι δυνατὸν, λοιπόν, νὰ τὰς ἐξετάσωμεν καὶ νὰ ἀποφασίσωμεν ἂν εἶναι ἐπιτηρητέαι;

Παρακαλῶ τὸν Ἀλεξάκου νὰ εἶναι ἀκριβέστερος εἰς τὰς καταγγελλίας του. Τὸ νὰ μᾶς λέγῃ: αὐτὸ μ' ἐπέκεινται ἀντιγεγραμμένον ἀπὸ βιβλίον, δὲν ἀρκεῖ. Γράψαι μὲ καὶ ποῦ ἔχει προηγουμένως δημοσιευθῆ, διὰ τὰ ἔχει βραβίον ἢ κατηγορίαν.

Ἐλαβον ὑπ' ὄψιν τὴν καταγγελίαν σου, Σωτήριε Π. Χρυσογονίδη. Ἐν ταῦταις, πρέπει νὰ ἀρολογήσω, ὅτι ἡ δημοσιευθεῖσα πιστευτικὴ ἀσκήσις εἶχε ληφθῆ προτὸ ἀκόμη δημοσιευθῆ ἢ ἀσχηρὰ ἀπαγγέλλεσθαι. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐδώσαμεν διαρίαν ἡμερῶν τινῶν, διὰ τὰ προεθάσσαν, ὅσα μᾶς εἶχαν σταίλαι ἀντιγεγραμμένα ἔργα, νὰ τὰ ἀπερῶσσαν.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου καὶ τὰς κρίσεις σου διὰ τὸ Παιδικόν, Γ. Γ. Βεζιρτζή· ἡ προσφορά σου, ὡς εἶδες, ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν Ἐκτάλεγον.

Χαιρετίζω τὴν ἀνάρρησίν σου, Χ. Γ. Γεωργιάδην, καὶ τὴν εὐόκιστον γνωριμίαν σου μὲ τὸ Παιδικόν. Μ' ἐρωτῆς, ἂν τὸ ψευδώνυμον, ποῦ ἐξέλεξες, τὸ ἔχη ἄλλος. Ὅχι, φίλε μου, δὲν τὸ ἔχει, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸ προτιμῶ. Διὰ τὴν, τόσα, νὰ θέλῃς νὰ λέγῃσαι, ὅπως προτιμῆς; ἀφῆκε τὸς πότους, τὴν μελαγχολίαν καὶ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς μεγάλους. Διὰ σὰς τοὺς μικροὺς πρέπει νὰ εἶναι ὅλα αἱ πράξεις σου, αἱ λέξεις σου, χαρὰ, εὐθυμία, φαιδρότης.

Ἡ Μαρίνα Ν. Τριανταφυλλίδου μᾶς γράφει πῶς τόσα οἱ μικροὶ ἀπὸ τῆς σεβασρότητας καὶ σπουδαιότητος, ποῦ ἔχουν οἱ μεγάλοι, ἦσαν καὶ αὐτοὶ ἀναγκασμένοι νὰ γίνωνται σκεθρῆ, ἂν καὶ αὐτοὶ ἦτο παρὰ τὴν ἡλικίαν των. Μοῦ γράφει δὲ ἐπίσης, πῶς τὸ 'Ἄσπ' Ὅλα' ἤλθε νὰ τοὺς δάσῃ τὴν καρδίαν. Ἐχεις δίκαιον, ἀγαπητή, ἀλλὰ μὴ λησμο-

νήσ, διὰ σὰς τὰ μικρὰ ἔχετε ἕνα σπουδαῖον καθήκον ἀπέναντι τῶν μεγάλων: νὰ τοὺς προσφέρῃς τὴν εὐθυμίαν ὅταν καὶ ὁσάντις αὐτὴ λείπῃ ἀπ' αὐτούς.

Εἰς τὸ ἀφελές τῆς γραμματικῆς ἡ Ελενίτσα Γ. Πάρον μοῦ περιγράφει τὸν πόνον τῆς. Ζεῖσθε δὲ ποῖός εἶναι ὁ πόνος τῆς αὐτῆς; οἱ δὲν εἶναι μεγάλη, παιδὶ μεγάλη, ὡς τὰ ἀδελφία τῆς, ὡς τὰ ἄλλα παιδιὰ, ποῦ μοῦ γράφουν καὶ στέλλουν εἰς τὸ Παιδικόν ἔργα των. Ἀγαπητὴ μικρὰ, σήμερον ἔχεις τὸν πόνον, οἱ δὲν εἶσαι παιδὶ μεγάλη ἀπὸ ὅτι εἶσαι· αὐριον, ὅταν θὰ μεγαλώσῃς, θὰ ἔχῃς ἕνα ἄλλον πόνον, ἀντίθετον, οἱ δὲν εἶσαι πλέον μικρὰ καθὼς ἦσουν.

Μάλιστα, Νεκτοποθί, ποῦ ἐργάζεσαι ὄχι μόνον τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα, δέχομαι τὴν συνεργασίαν σου. Μὲ γράφεις, οἱ ἐντὸς τοῦ φακέλλου εἶδες χροῖματα διὰ τὸ Πίσσα τῶν πτωχῶν καὶ ὅμως δὲν εὐρέθησαν.

Τὰ παιγνία σου καὶ τὰς γελοιογραφίας σου πρέπει νὰ τὰς ἐργάζεσαι, Μικρὰ καλλιτέχνα, μὲ μαύρη μελάνη λίγη ἀκόμη ἐπιμελεια καὶ θὰ κατορθώσῃς κάτι. Μὴ λησμονῆς, οἱ οἱ μεγάλοι καλλιτέχνη ἤρχισαν ἀπὸ μικρὰ καὶ ἐλάχιστα· ὁ πόθος σου θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς, περιμενε μόνον ὀλίγον.

Ἡ Μυρωμένη αἶσα μᾶς στέλλει μίαν κομφοτάτην ἐπιστολήν, γεμάτην ἀπὸ αἰσθήματα· τὴν εὐχαριστῶ δι' αὐτὰ καὶ διαβιβάζω τοὺς χαιρετισμούς σου εἰς τὴν Ἀραπίναν.

Ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, Διότι τοῦ Ἐξέλετον, καὶ περιμένω. Αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν των, διὰ τὰ ἰκανοποιεῖται ὅλα οἱ ἀναγνώσται μας.

Παρακαλῶ τὸν Ἰωάν. Νισθίον προτὸν μὲν νὰ μὴ γράφῃ νὰ γράμματά του μὲ τὸ μολύβι καὶ εἰς τὸν σιδηρόδρομον, ὅταν γράφῃ εἰς πρόσκρον μεγαλειώτερος ἡλικίας ἀπὸ αὐτὸν, τὸν συνιστῶ δὲ κατόπιν νὰ μὴ εἶναι τόσο καχύποπτος μὲ τὸ περιβάλλον του. Σὲ συγχώρω διὰ τὰς συγκρίσεις σου, εἶναι πολὺ πνευματικῆς καὶ πρὸ παντός... δίκαιαι. Ἐργῆς, οἱ ἀπὸ τισσάσκων ἔτων ὀλοκληρῶν τὸν κόσμον ταρῶσαι ὁ πόλεμος καὶ οἱ καὶ σὺ πρὸ αὐτοῦ ἐξοχῶς ἄλλως; Μὴ συγκρίσεις, λοιπόν, παρὰ μόνον ἐγγύχρονα καὶ ἀπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας.

Σὲ παρακαλῶ, Ἀσπὴν Χαλκίδην, νὰ σταίλῃς τὰ γράμματά σου μὲ τοσαύτερον τρόπον, διότι, φαίνεται, οἱ τὰ δύο γράμματά σου παραλανήθησαν· εἶσαι πάντοτε εὐχρηστικός εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων μας.

Μὲ πολὺν μου χαρὸν δέχομαι μεταξὺ τῶν φίλων μου τὴν Φλωρεντίαν Ποσάντζη, ἡ ὅποια εἰς τὸ τελευταῖον τῆς γράμμα μᾶς λέγει, ὅτι δὲν ζηλεῖται πρὸς τοὺς μεγάλους, ποῦ ἔχουν τὸ δισηδωμαδιαῖον 'Ἄσπ' Ὅλα' των, διότι τόσα οἱ μικροὶ ἔχουν τὸ Παιδικόν των.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλου στέλλω εἰς τὴν Βλατιεποῦλαν, τὴν ὅποιαν ἐνθαρρύνω εἰς τὰς προσπάθειάς τῆς — τὸ Χαμῆλα, τὸ καταποιοισμένο μὲ τὰς Ἐπίτες φίλος — τὴν Μιχ. Γ. Κόκκινον, ἐδρίσκονται τὰ φυλλάδια ποῦ ζητεῖς — τὸν Γεώργ. Β. Πετρινέγγον, τὸν ὅποιον ἀνομιεῖται νὰ ἴδω εἰς τοὺς διαγωνισμούς — τὸν Μιχ. Σταντρίδην καὶ Γεώργ. Γ. Νικολαΐδην, ποῦ μοῦ ἐστὶν ἐπιστολὴν γράμμα, στολισμένα μὲ χρυσὰ λουλούδια καὶ χρυσὰ αἰσθήματα — τὸν Κ. Θ. Λαλιγιάνην, τὸν ὅποιον πληροφορῶ, οἱ αἱ λύσεις ἐδόθησαν πρὸς ἐξέλεξιν — τὸ Κεντρί, τοῦ ὅποιου ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον — τὸν Ἀγαπῶν, εἰς τὸν ὅποιον συνιστῶ νὰ προτιμῆ τὰ προτύπων ἀπὸ τὰς μεταφράσεις — τὴν Μαργ. Π. Ἀγγίλον, τῆς ὅποιας εἶλα τὰς πιστευτικὰς ἀσκήσεις — τὸν Δημητ. Α. Ζαχαριάδην, τοῦ ὅποιου εἶλα ὑπ' ὄψιν τὴν δέλησιν — τὸν Σταντρίδην Παιτῆν, τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν ἐτακρίθη καὶ προτίμησε ἄλλο — τὴν Φωφῶ Χρυσανθοπούλου, τὴν ὅποιαν πληροφορῶ, οἱ ἡ ἐξέτασις τῶν πρὸς συνεργασίαν ἔργων ἀνήκει εἰς ἰδιαιτέρην ἐπιτροπὴν ἀπὸ συνεργάτων τοῦ Παιδικοῦ — τὴν Κοκκ. Ν. Κωνσταντινίδου — τὴν Ἀσπασ. Γ. Παπαδοπούλου, τὴν ὅποιαν εὐχαίρω πρὸς αἰσθητικῶν — τὴν Ἐλένη Σ. Φιλιακτοπούλου, δεκτὴ ἡ πρότασίς σου — τὴν Κλεταμνήστραν, τὴν ὅποιαν εὐχαριστῶ διὰ τὰ αἰσθητικὰ τῆς — τὴν Σοφίαν Παπαδοπούλου, τὴν

ὅποιαν δέχομαι εὐχαρίστως εἰς τοὺς διαγωνισμούς — τὸν Πληγαμίνον χαρταστῶν, τοῦ ὅποιου θὰ λαφύρῃσιν ὑπ' ὄψιν οἱ ἐπιθυμοῖ — τὸν Β. Γ. Καλογρίδην, εἶλα τὸ ἐπιτέλεσ σου γράμμα — τὸν Ἰωάννην, τὸν ἐνθουσιασμένον μὲ τὴν «Μικρὰν Ἀποικίαν» — τὸ Κῆμα τοῦ Ἐδρίσκον, προτιμῶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἀπὸ τὸ ἄλλο — τὴν Ἀφροδίτην Βεζιρτζή, ἡ ὅποια εἶναι γοητευμένη μὲ τὴν «Σουρμιλίαν», τοῦ Φοῖβου καὶ τὴν Σελίδα τῆς Συνεργασίας, ἀνομιεῖται τὰ παιδικὰ πνεύματα, προτίμησε ὅμως τὰ προτύπων ἀπὸ τὰς μεταφράσεις — τὴν Βεθλίην Γ. Γαυραπούλου, ἡ ὅποια πρέπει νὰ εἶναι βραβία, οἱ οὐδένα περιφρονῶ.

ΕΙΡΗΝΗ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

121.— Δίνυμα.

Δός μου ἄρα καὶ τροφή, ἂν θέλῃς νὰ σοῦ ζήσω· μὴ μὲ ποτίσῃς μὲ νερό, γιὰ τὸ θὰ ξεψύχω.

(Ἄσπ. Ἑλλ. Λασκαρῶν).

122.— Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων λέξεων νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖον γωμῆτον: ὄνη, ἀρρητιδωτος, κηγίω, ἀργά, κηρός, γέρον, φίλος, ἔρχομαι, τελειόνα, ἀνικανός, ἡντιμῶν ἀμωσιός, ἀνιερός.

123.— Γεῖφος.

Ἡ ω ω ἴα ἦν μα χ κόν.

(Ἄσπ. Κλεταμνήστρα).

124.— Πυραμῖς.

γράμμα, παραπότος τῆς Ἑλβετίας, πόλις, κρωτιέουσα, χούτης.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι γέρον τῆς Ἑλλάδος. (Ἄσπ. Ἀθαν. Σ. Καρασταμάτης).

125.— Συλλοβικὴ ἀπρωστοιχίε.

Αἱ πρῶται συλλοβαὶ τῶν ζητημένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα: 1) παραποτος τῆς Ἑλλάδος, 2) ἀρχαῖον ὄνομα πόλιος, 3) ὄνομα ἑλληνικῆς ἀμωσιίας. (Ἄσπ. Νερανεζάκη τῆς Ἀνδρου).

126.— Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

— Ποῖα γεωγραφικὴ πόλις ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο σέμφωνα τῆς γαλλικῆς γλώσσης; (Ἄσπ. Δέμος Καζέλης).

127.— Στοιχειώδεις.

Τίσσαρα ψῆφοι ἐνέτω καὶ ἐλάττωμα μεγάλο φανερῶν. (Ἄσπ. Σανθὴ Μουσιέ).

128.— Ἀπρωστοιχίε.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητημένων λέξεων νὰ σχηματισθῇ τὸ ὄνομα ἀρχαῖου μαθηματικοῦ: 1) ἀρχαῖον μέγεθος, 2) ζῶν, 3) ὄνομα, 4) ὄρος, 5) ἐπιθετικόν, 6) ὄνομα, 7) πρωτεύουσα, 8) ἀντιπηρία, 9) κῆρον ὄνομα. (Ἄσπ. Βίλλος τῶν Ἀθῶνων).

129.— Ἀντιετραμμένη πυραμῖς.

1) κελόπρος λίθος, 2) γέρον τῆς Ἀμερικής, 3) νήσος τοῦ Αἰγίου, 4) ζῶν, 5) σέμφωτον. Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἑνδοξὸν ἀργοναυτικόν. (Ἄσπ. Ν. Βάθης).

130.— Περίεργον.

— Ποῖον γράμμα, ὅσον καὶ ἂν τὸ ἀντιστρέψωμεν, μένει πάλιν γράμμα; (Ἄσπ. Νικ. Α. Γαζολλίος).